15 Petraki Street Athens 10563
3 Tositsa Street Athens 10682

Lukas Gschwandtner
speed dating
12 Νοεμβρίου—20 Δεκεμβρίου 2025
εγκαίνια
Τετάρτη 12 Νοεμβρίου
7:30—9:30 μμ

Τα έπιπλα αποτελούν αναγκαιότητα της ανθρώπινης ζωής, αλλά πέρα από τη λειτουργικότητά τους, ο σχεδιασμός των επίπλων αντανακλά την κοινωνική ζωή των αντικειμένων, έχει συμβολική δύναμη. Τα αντικείμενα design μεταφέρουν πολιτισμικά, κοινωνικά και ιδεολογικά νοήματα. Έχουν και επιτελεστικὸ χαρακτήρα — η στενή τους σχέση με το σώμα, διαμορφώνει τον τρόπο με τον οποίο σχετιζόμαστε με τον χώρο, και μεταξύ μας.

Ο Lukas Gschwandtner, που έχει γνώση παραδοσιακής δερματοτεχνίας και έχει σπουδάσει χωροταξικό σχεδιασμό (spatial design), είναι καλλιτέχνης που ζει στη Βιέννη — αλλά θα μπορούσε κανείς επίσης να τον αποκαλέσει χορογράφο, σκηνογράφο, ιστορικό των υφασμάτων και ιστορικό ανακεκλιμένων μορφών.

Η υλική έκφραση της ιδιάζουσας ιδεολογικής του συγκρότησης — που ίσως έχει να κάνει με το ότι ζει σε μια πόλη με μεγάλη ιστορία στην τέχνη, την αρχιτεκτονική, και το design — ενσαρκώνεται σε καμβά, δέρμα, μέταλλο, αλλά και σε ιστορικά υφάσματα, κομμάτια από ταπισερί του 18ου αιώνα, ξεφτισμένες φούντες και τρίχες αλόγου. Στο λεξιλόγιό του, ο καμβάς —διπλωμένος, συμπιεσμένος, κομμένος, απλωμένος στο πάτωμα— είναι μέσο αισθητικής καινοτομίας, και αφήγησης.

Για την πρώτη του έκθεση στο Radio Athènes, εμπνευσμένη από τον λόγο του Αριστοφάνη στο *Συμπόσιο* του Πλάτωνα—τον διάλογο για τον Έρωτα που διαδραματίζεται σε ένα αθηναϊκό σπίτι— ο Lukas παρουσιάζει νέα έργα: μουσειακά παγκάκια, φωτιστικά, βιτρίνες, καρέκλες-μαξιλάρια και υφαντά έργα, εκτεθειμένα δίπλα στα πρωτότυπά τους.

Εδώ εξηγεί πώς προέκυψε το speed dating (σύμφωνα με τον Αριστοφάνη):

Η ιδέα του Αριστοφάνη (συνοπτικά) για τους «ανθρώπους-σφαίρες», που αφού κόπηκαν στα δύο από τον Δία, περνούν τη ζωή τους αναζητώντας το άλλο τους μισό — με ακολουθεί εδώ και καιρό. Μου φάνηκε φυσικό να εφαρμόσω αυτή τη θεωρία σε πολλές καταστάσεις· πάντα φαίνεται να υπάρχουν δύο πλευρές, δύο συνιστώσες στο έργο μου: μερικές φορές μια ιστορική, μερικές φορές μια άυλη παρατήρηση — και κυρίως μεταξύ της πρώτης εκδοχής ενός έργου και της τελικής του μορφής.

Έτσι άρχισα να σκέφτομαι να δώσω στα έργα μου την ευκαιρία να βρουν το άλλο τους μισό, στην Αθήνα. Ζώντας στη Βιέννη με τις πρώτες εκδοχές κάθε έργου, κατάλαβα βαθύτερα την καθημερινή τους σημασία σε ένα οικείο περιβάλλον. ‘Οταν τα τελικά έργα παρουσιάστηκαν έξω από τον προσωπικό μου χώρο, άρχισα να αποκτώ έναν συναισθηματικό διάλογο με τα προτότυπα, σχεδόν μια μορφή συντροφικότητας. Έγιναν νέοι πρωταγωνιστές στη ζωή και στους χώρους του διαμερίσματος μου.

Μία καρέκλα, για παράδειγμα, έγινε κομοδίνο από ανάγκη. Κρατούσε το ποτήρι με το νερό και τα βιβλία μου και, το σημαντικότερο, με καλημέριζε κάθε πρωί.

Ένα φωτιστικό δεν είχα σκοπό να το δείξω κάπου· το έφτιαξα για τα γενέθλια του συντρόφου μου. Παρ’ όλα αυτά, διάφορες εκδοχές του κατέληξαν σε εκθέσεις και σπίτια συλλεκτών.

Όλα τα έργα θα ζήσουν σε ένα αθηναϊκό διαμέρισμα· κάθε δωμάτιο θα φιλοξενεί ένα ζευγάρι, δύο μισά που θα ενωθούν ξανά — σχεδόν σαν να τους προσφέρω τον χώρο για να συζητήσουν το διάστημα του χωρισμού τους. Στό δικό τους συμπόσιο, ή ακόμα και speed dating: τα αφήνω να περάσουν χρόνο με το αντίθετό τους για να δω αν ταιριάζουν. Διαφορετικά, αλλάζουμε θέσεις.

Παράξενο να σκέφτομαι ότι θα μπορούσα να είμαι ο Δίας σε αυτό το σενάριο. Και ποιος θα ήταν ο Όλυμπός μου; Οι αυστριακοί λόφοι; Το διαμέρισμά μου στον τέταρτο όροφο; Και στα εγκαίνια της έκθεσης θα μετατρέπομαι σε συντονιστή του speed dating;

Επιστρέφοντας στον Αριστοφάνη και τους συνδαιτυμόνες του που συζητούν για τον Έρωτα και την αγάπη, είναι ενδιαφέρον να σκεφτεί κανείς το πραγματικό κοινωνικό πλαίσιο του *Συμποσίου*. Ενώ κάθε καλεσμένος παρουσιάζει τη δική του θεωρία για την αγάπη, ταυτόχρονα μοιράζονται έναν χώρο — πίνουν, τρώνε, ακούν ο ένας τον άλλον. Φαντάζομαι τον Φαίδρο, τον Παυσανία, τον Ερυξίμαχο, τον Αριστοφάνη, τον Αγάθωνα, τον Σωκράτη και τον Αλκιβιάδη να βρίσκονται στο διαμέρισμα — τον εκθεσιακό χώρο — και να αφήνουν πίσω τους ποτήρια, θραύσματα και ίχνη μιας βραδιάς.

Απλωμένος στο πάτωμα του Radio Athènes στην οδό Τοσίτσα: καμβάς, που προέρχεται από το πάρτι των 30ών γενεθλίων μου στο ατελιέ μου στη Βιέννη — το δικό μου είδος συμποσίου.

— Lukas Gschwandtner, Βιέννη, Νοέμβριος 2025

Λούκας Γκσβάντνερ (*1995, Σάλτσμπουργκ) ζει και εργάζεται στη Βιέννη. Σπούδασε Spatial Design στο Chelsea College of Arts στο Λονδίνο, Ηνωμένο Βασίλειο, και σχεδιασμό αξεσουάρ και παραδοσιακή δερματοτεχνία στο Schloss Hetzendorf στη Βιέννη.

Έχει πραγματοποιήσει ατομικές εκθέσεις στα Numeroventi, Φλωρεντία (2025)· Peana, Πόλη του Μεξικού, MX (2023)· Design Miami, κατόπιν πρόσκλησης της Fendi, US (2022)· Maniera, Βρυξέλλες, BE (2021)· Lant Street, επιμέλεια Jermaine Gallacher, Λονδίνο, UK (2020). Το έργο του έχει επίσης παρουσιαστεί στο PadParis, Παρίσι, FR (2021, 2022, 2023, 2024)· στο Design Miami, Βασιλεία, CH (2021)· και στο Collectable, Βρυξέλλες, BE (2022). Έχει συνεργαστεί με οίκους μόδας, όπως οι Acne Studios και Lemaire. Έχει παρουσιάσει σκηνογραφικά πρότζεκτ, μεταξύ των οποίων η θεατρική παράσταση 50 minutes, Theater Neumarkt, Ζυρίχη (2025), η επίδειξη SS24 της Acne Studios στο πλαίσιο της Εβδομάδας Μόδας του Παρισιού, FR (2023), και εγκαταστάσεις στο Dover Street Market στο Λονδίνο (2024) και στο Πεκίνο, CN (2022). Residencies περιλαμβάνουν: Persona Residency Exchange Program στο Μοντερρέι, MX (2019) και Numeroventi στη Φλωρεντία, IT (2024–2025).